

ע"פ 45740/11/16 - אבן עמי הנדסה אזרחית בע"מ, יריב בן עמי, ערן בן עמי, אבן עמי בע"מ נגד עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 45740-11-16

בפני כב' השופט משה סובל

המבקשים:
1. אבן עמי הנדסה אזרחית בע"מ
2. יריב בן עמי
3. ערן בן עמי
4. אבן עמי בע"מ
כולם ע"י ב"כ עו"ד אלכסנדר בר-שדה (בראיב)

נגד
המשיבה:
עיריית ירושלים
באמצעות המחלקה המשפטית

החלטה

1. לפניי בקשה לעכב את המועד שנקבע בגזר דין לביצוע צו הריסה וסילוק מבנים, וזאת עד להכרעה בערעור. בגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט א' גורדון) בת"פ 7292/13, מיום 18.5.16, נקבע, בין היתר, כי המבקשים (הנאשמים) יימנעו משימוש בשטח הנדון שלא בהתאם למצב התכנוני החל עליו, ויפנו או יהרסו את כל הבניה והשימוש הבלתי חוקיים עד ליום 18.9.16.

העובדות הצריכות לעניין

2. נגד המבקשים הוגשו שני כתבי אישום המייחסים להם פעילות בניגוד לחוק בשטח המצוי ברחוב דרך חברון, ליד מחסום 300 בירושלים. על פי הנתען בכתבי האישום, המבקשים הפעילו בשטח מגרסה, תחנת דלק, מוסך, מטמנה, תחנת מעבר לאשפה ופסולת; וכן הציבו מבנים ללא היתר. כל זאת בעוד שעל השטח לא חלה כל תכנית מאושרת או מופקדת כך שהבניה והשימוש בו אסורים.

3. בהכרעת הדין מיום 3.4.16 הורשעו המבקשים, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של ביצוע עבודה ושימוש חורג ללא היתר, לפי חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 ותקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), תשכ"ז-1967. המבקשים זוכו מארבע עבירות של הפעלת עסק ללא רישיון לפי חוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968.

4. כאמור, בגזר הדין נקבע כי על המבקשים להימנע משימוש בשטח הנדון שלא בהתאם למצב התכנוני החל עליו, ולפנות או להרוס את כל הבניה והשימוש הבלתי חוקיים. במעמד כתיבת גזר הדין הסכימו הצדדים על ארכה בת ארבעה חודשים לביצוע הוראות אלו. כן הוסכם כי הוועדה המקומית לתכנון ולבניה תהיה מוסמכת לבצע את הפינוי וההריסה בעצמה, אם לא יעשו זאת המבקשים במועד שנקבע.
5. ביום 9.11.16 דחה בית משפט קמא (כב' השופט פ' שטרק) את בקשת המבקשים למתן ארכה למועד ביצוע צו ההריסה, מן הטעם שמדובר בגזר דין חלוט וכי יש לקיים צו הריסה כל עוד לא בוטל. על החלטה זו הגישו המבקשים ערעור לבית משפט זה, ובמצורף לו את הבקשה דנא לעיכוב ביצוע עד ההכרעה בערעור.
6. בבקשה נטען כי מאזן הנוחות נוטה לטובת המבקשים; וכי משמעות אי-קבלת הבקשה תהיה ביצוע גזר הדין על ידי הוועדה המקומית בסיוע משטרת ישראל, דבר שיגרום למבקשים הוצאות כספיות כבדות ומיותרות, להן אין הצדקה משהחלו בעצמם לפעול באופן נמרץ לקיום גזר הדין. בהקשר זה נטען, כי המבקשים הפסיקו את פעילותם באתר, פינו את המבנים הארעיים ואת רוב המכולות, פרקו את הסככות, וכל שנותר להם הוא סיום והתארגנות אחרונה.
7. המשיבה מתנגדת לבקשה מן הטעם שלא הוצג כל נימוק המצדיק מתן ארכה מעבר לפרק הזמן שהוסכם בין הצדדים עוד בחודש מאי 2016. עם זאת, הסכימה המשיבה, לפני משורת הדין, ליתן למבקשים ארכה קצרה בת 14 ימים לצרכי התארגנות.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה, בנספחיה ובתגובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
9. במסגרת דיון בבקשה לעיכוב ביצוע צווי הריסה ופינוי עד להכרעה בערעור, נבחנים שני שיקולים: האחד - סיכויי הערעור; והשני - מאזן הנוחות (ע"פ 3633/11 הול דר ליסינג בע"מ נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה נתניה, פס' 14-17 להחלטת כב' השופט י' דנציגר (26.5.11)). על רקע זה יש לבחון את סיכויי ערעורם של המבקשים על החלטת בית משפט קמא מיום 9.11.16, כמו גם את מאזן הנוחות.
10. בחינת סיכויי הערעור היא כמובן בחינה לכאורית (ע"פ 3633/11 הנ"ל, פס' 14). הערעור מופנה נגד ההחלטה שלא ליתן ארכה נוספת לשם ביצוע גזר הדין. אלא שכאמור, במעמד מתן גזר הדין (18.5.16) הסכימו הצדדים על ארכה בת ארבעה חודשים לביצוע הצו, שיכנס לתוקף ביום 18.9.16. מעבר לעצם ההסכמה, הודיע ב"כ המבקשים "שההסכמה לעונש אינה מונעת ממני לערער על הכרעת הדין" (עמ' 1 לפרוטוקול); ובכך גלומה גם הסכמה שלא לערער על גזר הדין, לרבות מועדי הביצוע שנקבעו בו. זאת ועוד, מעבר לארבעת החודשים המוסכמים לביצוע ההריסה והפינוי, בפועל זכו המבקשים בלמעלה מחודשיים נוספים, שאף הם לא

נוצלו להשלמת ביצוע גזר הדין. המבקשים ידעו והסכימו לא רק למועד הביצוע האמור, אלא גם לכך שאם לא יבצעו את גזר הדין במועד - הועדה המקומית תוכל לעשות כן במקומם. הדעת נותנת, כי לו רצו המבקשים להימנע מכך, היה עליהם להזדרז ולפעול במסגרת סד הזמנים לו הסכימו במעמד מתן גזר הדין. לפיכך, סיכוי הערעור בהיבט זה קלושים (השוו ע"פ 3633/11 הנ"ל, פס' 16).

11. גם מאזן הנוחות נוטה נגד אישור הבקשה. ראשית, השטח לגביו הוצאו צווי ההריסה והפינוי משמש כאתר עבודה ועל כן, להבדיל ממבנים המשמשים למגורים, אין בהריסת המבנים (שלפי הנטען ממילא כבר הושלמה) ובפינוי השטח כדי לגרום למבקשים נזק החורג מהמישור הכספי. שנית, הנזק הכספי לו טוענים המבקשים אינו בלתי הפיך, כך שניתן יהיה לפצותם עליו במקרה שערעורם יתקבל (רע"א 5288/08 **טייטלבוים נ' מינהל מקרקעי ישראל מרכז**, פס' 5 להחלטת כב' השופטת ע' ארבל (15.6.08)).

12. למעלה מן הצורך אעיר, כי טענות המבקשים בתגובתם מיום 24.11.16, הנוגעות להתנהלות המשיבה בקשר לשימוש בשטח ולמחלוקת לגבי גודל השטח, אינן רלוונטיות שכן לא מדובר בערעור על הכרעת הדין אלא בהחלטה אשר במרכזה עומדת אך שאלת הצדקת דחיית מועד ביצוע גזר הדין שנקבע כאמור בהסכמת הצדדים.

13. לאור האמור, הבקשה נדחית. יובהר, כי אין בהחלטה זו כדי למנוע מהוועדה המקומית להשהות את מועד פעולתה לצורכי התארגנות המבקשים, בהתאם לנכונות שהביעה בתגובתה לבקשה.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשע"ז, 25 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.